

Kahden miehen hulvaton työskentely kääriäisee vauhtipaketin

Rupilisko pistää elämän uusiksi

Teatteri 2.0:n ja Kotkan kaupunginteatterin yhteistyö *Alkutuotanto* iski auransa kesäteatterihengessä Tampereen Työväen Teatterin kellariin.

Jonni Pantzarin käsikirjoittama ja Iristiina Varilon sekä Saana Lavasteen ohjaama näytelmä kuljettaa Tommi Kainulaista ja Aleksi Lavastetta pyörremyrskyn tavoin roolista toiseen.

Päivi Kuokkanen

Jonni Pantzarin käsikirjoittama näytelmä *Alkutuotanto* saa Iristiina Varilon ja Saana Lavasteen ohjauksessa sellaisen menon päälle, että naurun pilkkeet lentelevät.

TTT:n Kellariteatteri muuntautuu hämmästyttävän luonnikkaasti kotomaan valkorunkoiseksi koivikoksi ja Borneon sademetsien puustoksi, jossa uhanalaiset orangit pitävät kriisipalaveria metsien hyvinvoinnista.

Näytelmän päähenkilö on nuori mies Tommi (Tommi Kainulainen), joka perii maatilkun Pohjois-Savosta.

Myyntiaikeet menevät mönkään, kun mies saa tietää palstansa lammikossa asustelevasta harvinaisesta, suojeltavasta rupiliskosta.

Kaupunkilaispoikamme heittää repun selkäänsä ja puhuu kaverinsa Allun (Aleksi Lavaste) telttakämpikseen suuntana Savo ja lammenvaaltajan kutupaikat.

Oma luontokin on koetuksel-

Teatteri 2.0:n ja Kotkan kaupunginteatterin yhteistyönä kehittynyt näytelmä *Alkutuotanto* iski auransa TTT:n Kellariteatteriin. Aleksi Lavaste (vas.) ja Tommi Kainulainen esittävät pyörremyrskyn tavoin yli kolmekymmentä roolia.

la ja elämän suuret kysymykset iholla, kun kaverukset askeltavat yhtä jalkaa alkutuotannon juurille.

Hiki tuli otsalle katsoessani Tommi Kainulaisen ja Aleksi Lavasteen hykerryttävän hauskaa samaistumista Suomen värikkään luonnon eliöihin ja olioihin.

Miehiltä sujuu yhtä mutkottomasti ihmishahmojen saappai-

siin astuminen kuin eläinkunnan edustajien nahkoihin kääriytminen.

Värikäs seurakunta

Pantzarin teksti kertoo kansainvälisellä kielellä luontoa uhkaavista maailmanlaajuisista ympäristömuutoksista värikkään seurakunnan saarnaamana.

Metsään menevä roadmovie vie miesten matkassa Borneon lisäksi Andeille ja keskelle eläinten vallankumoushankkeita.

Elämäänsä valottavat sirkellin kirskuessa niin kalastaja, elämäntapaintiaani Pentti Linkola kuin perunanviljelyllä elantonsa ansaitseva maajussi.

Paikalle jolkottelee myös luonnon ja sen monimuotoisuuden säilyttämisen puolesta saarnaa-

va Susi-Pullainen.

Rupilisko panee elämän uusiksi. Tommin synnintunto herää äitiluonnon helmuksissa, mutta Allu on innoissaan.

Hän näkee luonnonkatastrofissa huikean idean, joka pitää päästä polttamaan filminauhalla elokuvaksi asti.

Alkutuotanto on mainio kuvaus ihmisen ja luonnon kohtaamisesta.

Kaupunkilaispojalle ei vasta järvestä nostettu eväkäs kelpaa: soijanakki kaupan tiskiltä lyö suomustamisen ilon.

Maanviljelijää ei osoitella yksisilmäisesti sormella, sek in on j ansio sinänsä.

Kymmeniä roolihahmoja

Molemmat näyttelijät hoitelevat suvereenisti melkoisen roolikirjaston: yli 30 ihmistä ja eläintä saa hengen miesten ansiosta.

Vaihdot sujuvat salamannopeasti: keinoiksi riittävät lippalaki, villapusero, oranssi kauhata ja lyömätön kehonkieli.

Tommi Kainulaisen metsuri on mehukas metsien mies ja kohtauksista peesaa mainio musiikki.

Kainulaisen esittämä, sydänjuuriaan myöten loukkaantunut orava piirtyy puunrungosta etukenohampailla ja pistävällä katseella.

Ei ole ihme, että oravalta palaa käpy: onhan se joutunut ulkomaan aikoinaan jopa selkänahkansa rahatalouden kiertoon.

Aleksi Lavasteen "hullu metsä", hakkuiden uhri, on metsäkanojen kunkku. Eläytyminen höyhenpäähineen kera on sek in "oskarin" luokkaa.

Ohjauksellisia kikkoja on useita, yksi hausimmista on soutuvene.

Näytelmä sopi hyvin myös koululaisten opinto-ohjelmaan: elävä ja energinen esitys lyö kuvankalvakan oppitunnin menen tullen.

Tommi Kainulaisen perintöpläntti on olemassa. Myös rupilisko on totta. Tarina on siis tosi. Lisko on saanut jopa oman nimikkolaulun ja sitä on ehdotettu Joensuun nimikkoeläimeksi.